ஹிந்தி பொது மொழியா?

ஓம்

"ஹிந்தி" பொதுமொழியா? *

பல்லாவரம், பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
மறைமலையடிகள் எழுதியது

இவ் இந்திய நாட்டின் வடக்கே பல ஊர்களிற் பலவகைமாறுதல்களுடன் பேசப்படும் "ஹிந்தி" மொழியை, இவ்விந்திய நாடு முழுதுமுள்ள மக்கள் எல்லாரும் பயின்று, அதனையே பொதுமொழியாக வழங்கிவரல்வேண்டுமென்று, இந்நாட்டின் நன்மைக்காக உழைக்கும் வடநாட்டறிஞர் பலருந் தென்னாட்டறிஞர் சிலரும் பேசியும் எழுதியும்வருவதுடன், ஆங்காங்கு இந்திமொழிப் பள்ளிக்கூடங்களுந் திறப்பித்து நடத்திவருகின்றார்கள். ஒருநாட்டிலுள்ளார் நன்மைக்கென்று செய்ய எடுத்த ஒருசெயல், அந்நாட்டிலுள்ளார்க்கு நன்மை செய்யத்தக்க நலனும் ஆற்றலும் உடையதுதானா? அந்நாட்டவர் எத்தகைய நிலைமையில் இருக்கின்றனர்? அஃது அவர்க்கு எவ்வகையான நன்மையைச் செய்யும்? என முதலில் ஆராய்ந்துபார்த்துப், பின்னர் அதனைச்செய்தலே, உண்மையான அறிவும் உண்மையான தேயத்தொண்டும் வாய்ந்தார்க்கு இன்றியமையாத கடமையாம். ஆகையால், இந்திமொழி நம் நாட்டவர்க்கு நன்மை செய்யத்தக்க நலனும் ஆற்றலும் உடையதுதானா என்பதனை முதற்கண் ஆராய்வாம்.

பழைய நாகரிக மொழிகள்

மக்களுள் ஒருவர் தமது கருத்தைப் பிறர் ஒருவர்க்கு இடர்ப்படாது தெரிவித்துக்கொள்ளுதற்குக் கருவியாயுதவுவதே ஒருமொழியின் முதற்பயனாகும். இந்நிலவுலகத்தின் பலபிரிவுகளில் உள்ள பல்வகை மக்கட் பகுப்பினருந் தாந்தாங் கருதியவைகளைத் தம்மொடு தொடர்புடையார்க்கு அறிவித்தற்பொருட்டு வழங்கிவரும் மொழிகள் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பஃது என்று மொழியாராய்ச்சிவல்ல அறிஞர்கள் கணக்கெடுத்திருக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் ஒன்று குறையத்தோன்றிய ஆயிர மொழிகளிற், சிற்சிலவே பேசவும் எழுதவும் படுவன; அவற்றுள்ளும் ஒரு சிலவே இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் உடையன; அவற்றுள்ளும் மிகச்சிலவே மிகப்பழைய மொழிகளாய் உள்ளன. இம்மூவகை நலங்களும்வாய்ந்தவை: தமிழ், எகுபசியம், சாலடியம், ஈபுரு, சீனம், மெகுசிகம், ஆரியம், கிரேக்கம், இலத்தீன், அராபிமுதலிய சிற்சில மொழிகளேயாகும். இவைபண்டிருந்த

நாகரிகமக்களாற் பேசவும் எழுதவும் பட்டதுடன், சிறந்த பல இலக்கண இலக்கிய நூல்களும் வாய்ந்தனவாய், எக்காலத்துந் தம்மைப் பயில்வார்க்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருக்கும் பெரும் பயனும் வாய்ந்த விழுமிய மொழிகளாகும். என்றாலும், இம்மிகப் பழைய மொழிகளில் தமிழ் ஒன்றைத்தவிர, மற்றையவெல்லாம் இஞ்ஞான்றுள்ள எந்த மக்கட்குழுவினராலும் பேசப்படாமல் இறந்தேபோய்விட்டன. ஆகவே, இறந்த அப்பண்டைமொழிகளைப் பயில்வது, அவன்றின்கட் பண்டை ஆசிரியர்கள் இயற்றிவைத்த அரிய நூல்களைக் கற்றுப் பல பழம்பொருள்களையும்பல நுண்பொருள்களையும் அறிந்து அறிவுபெறுதற் குதவிசெய்யுமே யல்லாமல், இஞ்ஞான்றுள்ள எந்த மக்கட்கூட்டத்துடனுங் கலந்துபேசி உறவாடி வாழ்க்கை செலுத்துதற்கு அது சிறிதும் உதவிசெய்யாது.

தமிழும் புதுமொழிகளும்

ஆனால், நமதருமைச் செந்தமிழ்மொழியோ மிகப்பழைய காலத்தேயிருந்து இன்றுகாறும் இனிவருங்காலத்தும் பலகோடிமக்களால் இந்தியா, இலங்கை, பர்மா, மலாய்நாடு, தென்னாப்பிரிக்கா முதலான பற்பலநாடுகளிலும் பேசவும் எழுதவும் பட்டு வழங்கிவருந் தனிப்பெரும் பண்டை உயிருடைமொழி ஒன்றேயாய் விளங்கி நிலவுவது; இலக்கணநூல்கள் ஒழுக்கநூல்கள் அறநூல்கள் பொருள்நூல்கள் காவியநூல்கள் கதைநூல்கள் கணக்குநூல்கள் வான்நூல்கள் மருத்துநூல்கள் உரைநூல்கள் அறிவுநூல்கள் கடவுள்நூல்கள் முதலாக மக்களின் இம்மை மறுமை வாழ்க்கைத்துறைகள் எல்லாவற்றையும் நன்கு விளக்கும் எல்லாவகையான நூல்களும் முன்னும் பின்னும் இருந்த சான்றோரால் நிரம்பஎழுதப்பெற்றபெருவளம் வாய்ந்ததாயும் இன்னும் வருங்காலத்தில் அவ்வளம் மேன்மேற் பெருகப்பெறுவதாயுந் துலங்குவது; இப்போது உலகம் எங்கணும் வழங்கப்பெறும் மற்றை எல்லாமொழிகளுமோ தமிழுக்கு மிகமிகப் பிற்பட்டகாலத்தே அதாவது இற்றைக்கு ஐந்நூறு அல்லது அறுநூறு ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவேதோன்றி, அவற்றுள்ளுஞ் சிலவே இருநூறு மூந்நூறு ஆண்டுகளாக இயற்றப்பட்டுவரும் இலக்கண இலக்கியக் கலைநூல்களை உடையனவாய் உலவுகின்றன. அதனால், இப்புதுமொழிகளின் புதுச்சிறப்புத் தமிழ்மொழியின் பழஞ்சிறப்புக்கு எட்டுணையும் ஒவ்வாததாயிருக்கின்றது. ஆதலால், தமது பழம்பெருஞ்சிறப்பினைச் சிறிதும் உணர்ந்து பாராது, அயலவரது புதுச்சிறப்பினைக்கண்டு மயங்கி அவர்வழிப்படுவதில் தலைகால் தெரியாமற் றடுமாறிநிற்கும் நம் இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மக்கள், தமது தாய்மொழியாகிய தமிழுக்குப் பண்டுதொட்டுள்ள ஏற்றத்தை ஆய்ந்தோய்ந்துபார்த்துத் தக்கதுசெய்யக் கடவராக!

இந்தியர் தாய்மொழி கல்லாதவர்

முன்னமே காட்டியபடி இத்தென்னாடு எங்கணுந் தமிழ்மொழி பேசும் மாந்தர்களே பெரும்பாலும் நிரம்பியிருக்கின்றனர். இவர்கள் எல்லாருந் தாம் பிறந்தநாள் தொட்டுத் தமிழைப்பேசித் தமிழிலேயே வாழ்க்கை செலுத்துகின்றவர்களாய் இருந்தாலுந், தமிழைப் பிழையின்றி எழுதவோ, தமிழிலுள்ள அளவற்ற நூல்களிற் சிலவற்றை யாவது கற்றுத்தெளியவோ தெரியாதவர்கள்; தமது தாய்மொழியா யிற்றே என நினைந்து அதன்பொருட்டாகவாவது அதனைக் கற்கும் விருப்பமேனும் அவர்க்கு உளதோவென்றால் அதுதானுந் தினையளவும் இல்லை. கோடிக்கணக்கான இத்தமிழ்மக்களுள் ஆயிரவரில் ஒருவர்க்குக்கூடத் தமதுபெயரை எழுதிக் கையெழுத்துச்செய்யத் தெரியாதென்றாற், கல்வியறிவில்லா இவ்வேழைமக்களின் இரங்கத்தக்க இன்னாநிலையைப்பற்றி வேறு சொல்லவேண்டுவது யாது உளது?

ஆங்கில அரசு இந்நாட்டுக்குவந்தபின், ஆங்கிலமொழி கற்பிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களுங் கல்லூரிகளும் இத்தென்னாடு வடநாடு எங்கணும் ஆயிரக்கணக்காகத் திறப்பிக்கப்பட்டு, ஆங்கிலமும் அதனுடன் சேர்த்துத் தமிழ் முதலான அவ்வத்தேயமொழிகளும் நம் இந்துமக்கட்குக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆயினும், பொருள் வருவாய்க்குந் தற்பெருமைவாழ்க்கைக்குங் கருவியாய் இருத்தல்பற்றி, ஆங்கிலமொழியைப் பெருந்தொகையினரான நம்மக்கள் பெரும்பொருட் செலவு செய்து விரும்பிக்கற்பதுபோல, ஆங்கிலத்துடன் சேர்த்து ஒருநாளில் ஒருசிறிதுநேரமே கற்பிக்கப்படுந் தமிழ்முதலான நாட்டுமொழிகளை விரும்பிக்கற்பார் ஒருசிலரையேனும் எங்குங்காண்கிலேம். அதனால், ஆங்கிலப்பள்ளிக்கூடங்கள் கல்லூரிகளிற் கற்றுத் தேறிவரும் மாணாக்கர்கள் தமிழ்முதலான நாட்டுமொழிகளிற் பிழையின்றி எழுதவும் பேசவும் வன்மையில்லாதவர்களாகவும், நாட்டுமொழிகளில் உள்ள நூல்களிற் சிறந்த பயிற்சியில்லாதவர்களாகவும், அதனால், தாம் ஆங்கிலத்திற் கற்றறிந்த அரியநூற்பொருள்களை ஆங்கிலந்தெரியாத தம் இனத்தார்க்குந் தம்நாட்டார்க்கும் எடுத்துச்சொல்லமாட்டாதவர்களாகவுந் தம் வயிறுகழுவும் வெற்றுயிர் வாழ்க்கையிலேயே வாணாட் கழித்து வருகின்றனர். ஆகவே, ஆங்கிலக் கல்விக்கழகங்களிற் கல்விபயின்று வெளிவரும் நம் இந்தியமக்களிற் பெரும்பாலார் பொருள்வருவாய்க்கு வேண்டுமளவு சிறிது ஆங்கிலம் பயின்றவராயும், அதனொடுசேர்த்துச் சிறிதே கற்பிக்கப்பட்ட தமிழ்முதலான மொழிகளைத் தப்புந் தவறுமாய்ப் பேச எழுதத் தெரிந்தவராயும் வெறும் போலிவாழ்க்கையிற் சில்லாண்டுகளே உயிர்வாழ்ந் தொழிதலால், இந்நாட்டின்கட் பெருந்தொகையினராய் வெற்றுயிர்வாழ்க்கை செலுத்துங் கல்லாமாந்தர்க்குந்,

தமிழ்முதலான நாட்டுமொழிகளை வருந்திக்கற்றும் வறியராய்க் கார்த்திகைப்பிறைபோல் ஆங்காங்குச் சிதறிச் சிற்சிலராய்க் காலங்கழிக்குந் தாய்மொழி கற்ற மாந்தர்க்கும் ஆங்கிலங்கற்றவரால் மிகுதியான பயன் எதும் விளைகின்றிலது. இங்ஙனமாகத், தமிழ்முதலிய தாய்மொழிப் பயிற்சிக்கென்று தனிப்பள்ளிக்கூடங்களுந் தனிக்கல்லூரிகளும் இல்லாமையாற், பொருள்வருவாய் ஒன்றனையே கருதி நாடெங்குமுள்ள ஆங்கிலக் கல்விக்கழகங்களில் ஆங்கிலத்தையே விரும்பிக்கற்று, அதனுடன் சேர்த்துப்பயின்ற தாய்மொழிப்பயிற்சியில் விருப்பமுந்தேர்ச்சியும் இல்லாமல், அவையில்லாமையால் தம் நாட்டவரைக் கல்வியறிவில் மேலேற்றும் எண்ணமுஞ் சிறிதுமேயில்லாதார் தொகையே பெருகிவரும் இந்நாளில், இத்தமிழ்நாட்டிலும், பிறமொழிபேசும் பிற நாடுகளிலும் அயல்மொழியான இந்திமொழிப் பயிற்சியை நுழைத்தால் அதனாற் பயன்விளையுமோ என்பதனை அறிஞர்கள் ஆழ்ந்தாராய்ந்து பார்த்தல்வேண்டும்.

ஆங்கிலம்போல் இந்தியும் அயல்மொழியே

இப்போது, அயல்மொழியான ஆங்கிலத்தைக் கற்றார் தொகை இந்நாட்டில் மிகுதியாயிருந்தும், அவரால் இந்நாட்டுக் கல்லாமாந்தர்க்குந் தாய்மொழி கற்றார் சிலர்க்கும் எதொரு பெரும்பயனும் விளையாதிருக்க, ஆங்கிலத்தையொப்பவே அயல்மொழியான இந்தியைமட்டும் இனி நம்மவரிற்சிலர் கற்றுவந்தாற் பெருங்கூட்டத்தினரான நம் எழைமக்கட்கு அவரால் நன்மை உண்டாகிவிடுமோ? ஆங்கிலங்கற்றவர் அம்மொழியைப்பேசினால் அதன்பொருளை யறியாமல் நம் எழை மக்கள் திகைத்து விழிப்பதுபோலவே, இந்திமொழியைக் கற்றவர் நம்மக்களிடையே இந்தியிற் பேசினால் அவர் அதன்பொருளை யறியாமல் திகைத்து விழிப்பரென்பதை நாஞ் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? ஆகவே, இவ்விந்தியதேயத்திற் பலநாடுகளிற் பலவேறுமொழிகளைப் பேசுவாரான பலவேறுமக்கட் குழுவினர்க்கும் உண்மையாகவே நன்மைசெய்யும் எண்ணமும் நன்முயற்சியும் உடைய தொண்டர்கள் இருந்தால், அவர் அவ்வந்நாட்டினருந் தாந்தாம் பேசுந் தாய்மொழியையே நன்குபயின்று அதன்வாயிலாக இம்மை மறுமை வாழ்க்கைக்குரிய பல துறைகளிலும் கல்லறிவுபெற்று முன்னேற்றம் அடையும்படி உதவி செய்தல்வேண்டும். இங்ஙனஞ்செய்வதைவிட்டுத், தந் தாய்மொழியையே கல்லாத பேதைகளாய் வறுமையில் வருந்திக் காலங்கழிக்கும் நம் எளியமக்களுக்கு,அவர் சிறிதும்அறியாத இந்திமொழியைக் கட்டாயப் பயிற்சியாக வைக்கப் பெரிது முயல்வது,உமிக்குற்றிக் கைசலிப்பதாய் முடியுமேயல்லாது, அதனால் ஒருசிறுபயன்றானும் விளையமாட்டாது.

அற்றன்று, இவ்விந்தியதேயத்தின் பற்பலநாடுகளிலும் உயிர்வாழும் மாந்தர்கள் பற்பலமொழிகளைப் பேசுவாராய் இருத்தலின், இந்நாட்டவரெல்லாரும் ஒரு பொதுநன்மையின் பொருட்டு ஒருங்கு கூடிப் பேசவேண்டிய காலங்களில் இந்தியை அவரெல்லாரும் பொதுமொழியாய்க் கையாளுதலே நன்று; ஏனென்றால், இத்தென்னாட்டவரைவிட வடநாட்டவர் தொகையே மிகுதியாயுள்ளது; அவ்வாறு மிகுதியாயுள்ள வடநாட்டவரிற் பெரும்பாலார் இந்திமொழியையே பேசுதலின், அவரோடொப்பத் தென்னாட்டவரனைவரும் இந்திமொழியைக் கற்றுப் பேசுதலே நன்மைக்கிடமாகு மென்று தேயத்தொண்டர் சிலர் கூறுகின்றனர். இவரது கூற்றுப் பொருந்தாதென்பது காட்டுவாம்.

இந்தி பொதுமொழி யன்று

இந்திமொழியானது வடநாட்டவரெல்லாராலும் பொதுமொழியாக வைத்துப் பேசப்படுகின்றதென்பது உண்மை யாகாது. ஏனென்றால், அது வடக்கே பற்பல நாடுகளிற் பற்பல மாறுதல்களோடு பேசப்படுகின்றதே யல்லாமல், அஃதெங்கும் ஒரேவகையாகப் பேசப்படவில்லை. அங்கே ஒரு நாட்டவர் பேசும் இந்தியை, அதற்கடுத்த நாட்டிலுள்ளார் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாதவராயிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பலவகை மாறுதல்களுடன் பேசப்படும் இந்தி மொழியை ஆராய்ச்சி செய்த ஆசிரியர்கள் அதனை ‘மேல்நாட்டு இந்தி,’ ‘கீழ்நாட்டு இந்தி,’ ‘பிகாரி’ என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகவும், அப்பெரும் பிரிவுகளினுள்ளே இன்னும் பல சிறு பிரிவுகளாகவும் பகுத்திருக்கின்றனர். கங்கையாற்றுக்கு மேற்கே பஞ்சாபின் தென்கிழக்கில் மேட்டுப் பாங்கான ஊர்களிற் பேசப்படுவது ‘பாங்காரு’ எனவும், வடமதுரையிலும் அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் பேசப்படுவது ‘பிரஜ்பாஷா’ எனவும், கங்கைக்கும் யமுனை யாற்றுக்கும் இடையேயுள்ள நாடுகளின் தெற்கிற் பேசப்படுவது ‘கனோஜ்’ எனவும், பந்தல்கண்டிலும் நருமதை யாற்றை யடுத்த இடங்களிலும் பேசப்படுவது ‘பந்தேலி’ எனவுந், தில்லி நகரத்திலும் அதனைச் சூழ்ந்த ஊர்களிலும் பேசப்படுவது ‘உருது’ எனவும் வழங்கப் படுகின்றன. இவ்வாறு இந்தியாவின் வடமேற் பகுதிகளிற் பேசப்படும் இவ்வைந்து மொழிகளும் ‘மேல்நாட்டு இந்தி’ என்னும் பெரும் பிரிவில் அடங்குவன வாகும்.

இனிக், ‘கீழ்நாட்டு இந்தி’ என்னும் பெரும் பிரிவில் அடங்குவன: ‘அவதி,’ ‘பகேலி,’ ‘சத்தீஸ்கரி’ என்னும் மொழிகளாகும். இம்மூன்று மொழிகளுள்ளும் ‘அவதி’ என்பதே முதன்மையுடையதாய் அயோத்தி நாட்டின்கண் வழங்குகின்றது.

இனிப், ‘பிகாரி’ என்னும் பெரும் பிரிவில் அடங்குவன: மைதிலி,’ ‘போஜ்புரி,’ ‘மகதி’ என்னும் மொழிகளாகும். இம் மூன்ற

னர் முதன்மை வாய்ந்தது, கங்கை யாற்றின் வடக்கே மிதிலை நாட்டில் வழங்கும் 'மைதிலி' என்னும் மொழியேயாகும். இப்போது இந்தி மொழி நூல்களென வழங்கப்படுவன வெல்லாம் இந்த மைதிலி மொழியிலேதான் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் இந்திமொழியின் பிரிவுகளாக ஆங்காங்கு வடநாட்டின்கட் பேசப்படுஞ் சிறு சிறு மொழிகள் மேலும் பற்பல உள. இவ்வாறு இந்திமொழியின் பலபிரிவுகளாக வழங்கும் பற்பல மொழிகளைப் பேசும் பற்பல நாடுகளில் உள்ளாரும், ஒரு நாட்டவர் மொழியை மற்ற நாட்டவர் அறியாராய் உயிர் வாழ்ந்து வருதலின், இந்தி அவரெல்லார்க்குந் தெரிந்த பொதுமொழி என்றுரைப்பாருரை எங்ஙனம் பொருந்தும்? எங்ஙனம் உண்மையாகும்? இங்ஙனம் பற்பல நாடுகளிற் பற்பல மாறுதல்களுடன் வழங்கும் பலவேறு இந்தி மொழிகளில் எதனை இத் தென்னாட்டவர் கற்றுத் தேர்வது? எதனை இவர் கற்றாலும் அதனுதவிகொண்டு இவர் வடநாட்டவ ரெல்லாரோடும் பேசுதல் இயலுமா? இயலாதே. மேற்குறித்த இந்திமொழிகளை யன்றிச், 'சிந்தி,' 'லந்தி,' 'பஞ்சாபி,' 'குஜராத்தி,' 'ராஜபுதானி,' 'குமோனி,' 'கடுவாலி,' 'நேபாலி,' 'உரியா,' 'பங்காளி,' 'மராட்டி,' 'சிணு,' 'காஸ்மீரி,' 'கோகிஸ்தானி,' 'சித்ராலி,' 'திராகி,' 'பஷை,' 'கலாஷா,' 'கவர்படி' முதலான இன்னும் எத்தனையோ பலமொழிகளும் வடக்கே பற்பல நாட்டின்கணுள்ள பற்பல மாந்தர்களாலும் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இம்மக்கட் பெருங் கூட்டத்துடனெல்லாம், இந்தி மொழியில் ஒன்றை மட்டுந்தெரிந்த தென்னாட்டவர் உரையாடி அளவளாவுதல் கூடுமோ? சிறிதுங் கூடாதே. வடநாட்டவரிலேயே இந்தி மொழியை அறியாமற் பலதிறப்பட்ட பன்மொழிகளை வழங்கும் மக்கட் கூட்டம் பலவாயிருக்க, இத்தென்னாட்டவர்மட்டும் இந்தி மொழியைக் கற்றுப் பேசுதலால் யாதுபயன் விளைந்திடக்கூடும்? இவ்வியல்புகளை யெல்லாம் நடுநின்று எண்ணிப் பார்க்க வல்ல அறிஞர்க்கு, இத் தென்னாட்டவர்கள் தமக்கு எவ்வகையிலும் பயன்படாததுந் தெரியாததுமான இந்தி மொழிகளில் ஒன்றை வருந்திக் கற்றலால் வீண்காலக்கழிவும் வீண்உழைப்பும் வீண்செலவும் உண்டாகுமே யல்லாமல் வேறேதொரு நன்மையும் உண்டாகாதென்பது நன்கு விளங்கும்.

இனி, இத்தென்னாடு முழுதும், இலங்கை, பர்மா, மலாய்நாடு, தென்னாப்பிரிக்கா முதலான அயல் நாடுகளிலும் பெருந்தொகையினராய் இருக்குந் தமிழ்மக்கள் எல்லாரும் பேசுந் தமிழ்மொழி ஒரே தன்மையினதாய், இந்நாட்டவரெல்லாரும் ஒருவரோடொருவர் உரையாடி அளவளாவுதற்கிசைந்த ஒரே நிலையினதாய் வழங்காநிற்க, வடநாட்டின்கட் பேசப்படும் இந்தி, உருது முதலான மொழிகளும் அவற்

றின் உட்பிரிவான பல சிறு சிறு மொழிகளும் பலப்பல மாறுதல்கள் வாய்ந்தனவாய், ஒருவர் பேசுவது மற்றொருவர்க்குப் புலனாகாதபடி திரிபுற்றுக் கிடப்பது ஏனென்றால், அவ்விருவேறியல்புகளையுஞ் சிறிது விளக்குவாம்.

தமிழ்மொழி பேசுந் தமிழ்மக்கள் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே யுள்ள இத்தென்னாட்டிலும், இதற்குந் தெற்கே யிருந்து பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னே கடலுள் அமிழ்ந்திப்போன குமரிநாட்டிலும் நாகரிகத்திற் சிறந்தோங்கிய வாழ்க்கையில் இருந்தவர்கள். இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதொட்டுத் தமிழ்மொழியை நன்கு கற்ற ஆசிரியர்கள் முதுகுருகு, முதுநாரை, களரியாவிரை, பெரும் பரிபாடல், தொல்காப்பியம், பெருங்கலித்தொகை, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை, முத்தொள்ளாயிரம், நற்றிணை, நெடுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, குறுந் தொகை, சிற்றிசை, பேரிசை, பதிற்றுப்பத்து, எழுபதுபரிபா டல், குறுங்கலி, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருவாசகம், திருக்கோவையார், சீவகசிந்தாமணி, திருத் தொண்டர் புராணம், சிவஞான போதம் முதலான அரும்பெருந் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வீட்டு நூல்களும், அவை தமக்குச் சொற் பொருள் நுட்பமுஞ் சுவையும் மலிந்த சிற்றுரை பேருரைகளும் இயற் றித், தமிழை மாறா நாகரிக இளமை வளத்தில் இன்றுகாறும் இனிது வழங்கச் செய்து வருதலால், அதனை வழங்குந் தமிழ் மக்களெல்லா ரும் ஒருவர் ஒருவர்க்கு நெடுந்தொலைவில் இருப்பினும் அதனாற் பேசி யும் எழுதியும் அளவளாவி ஓரிடத்திலுள்ள ஒரே மக்களினம்போல் உயிர் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இந்திமொழி வரலாறு

மற்று, இந்தி, உருது முதலான வடநாட்டு மொழிகளோ தமிழைப்போற் பழமையானவைகள் அல்ல; மகமதிய மதத்தவரான மொகலாய அரசர்கள் வடநாட்டின்மேற் படையெடுத்துப் போந்து, 'தில்லிப்'பட்டினத்தைத் தலைநகராய்க் கைக்கொண்டு,அதன்கண்,அரசு வீற்றிருக்கத்துவங்கிய பின்னரே அம்மொழிகள் தோன்றியனவாகும். 'மகமது கோரி' என்னுந் துலுக்க மன்னன் வடநாட்டின்மேற் படை யெடுத்துப் போந்து இந்திய அரசர்களை வென்று அதனைக் கைக் கொண்டது கி. பி. 1175-ஆம் ஆண்டின் கண்ணதாகும்; அதாவது இற் றைக்கு 762 ஆண்டுகட்கு முன்னதாகும். அதுமுதல் துலுக்க மன்ன ரது ஆட்சியானது நாளுக்குநாள் வேரூன்றி வரலாயிற்று. கடைசியாக 'மகமது பின் துகலாக்கு' என்னும் மன்னனால் கி. பி. 1340-ஆம் ஆண் டில் துலுக்க அரசு தில்லிநகரில் நிலைபெற்றது. அக்காலத்தில் தில்லி

நகரிலும், அதனைச்சூழ்ந்த இடங்களிலும் பிராகிருதச் சிதைவான ஒரு மொழி வழங்கிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது அது வெறும் பேச்சு வழக்கில் மட்டும் இருந்ததல்லாமல், நூல்வழக்கிற் சிறிதும் இல்லை. ஏனென்றால், அது நாகரிகமில்லா மக்களாற் பேசப்பட்டுப் பலபல மாறுதல்கள் அடைந்த வண்ணமாய் நடைபெற்று வந்ததனாலும், அறிவுடையோர் தோன்றி அம்மொழியைச் சீர்திருத்தி இலக்கண இலக்கிய நூல்களியற்றி எழுத்து வடிவில் அதனை நிலைப்படுத்தி வையாததனாலும் அதற்கு அந்நாளில் நூல்வழக்கு இலதாயிற்று. தில்லியில் துலுக்கரசு நிலைபெற்றபின், அவர் கொணர்ந்த அராபிமொழி பாரசிக மொழிச்சொற்கள் அம்மொழியின்கண் ஏராளமாய்க் கலக்கப்பெற்று, அவரால் அஃது 'உருது' எனவும் பெயர்பெற லாயிற்று. 'உருது' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் பாசறை, பாடி அல்லது படைவீடு என்பதேயாகும். எனவே, துலுக்கமன்னர் தாம் கைக்கொண்ட நகரையடுத்து முன்னமே பேசப்பட்டுவந்த பிராகிருதச் சிதைவான ஒரு மொழியில், தாங் கொணர்ந்த அராபிச் சொற்கள் பாரசிகச் சொற்களையும் மிகக் கலந்து தமது பாசறையிருப்பின்கட் பேசிய கலவைமொழியே அவரது காலந்தொட்டு 'உருது' மொழியெனப் பெயர் பெற்று நடைபெறலாயிற்று. இதனால் 'உருது' என்பது துலுக்கமன்னரது படைவீட்டு மொழியாய் முதன்முதற் றோன்றி நடைபெற்ற வரலாறு நன்குவிளங்காநிற்கும்.

அதன் பின், நூல்வழக்குடையதாய் இஞ்ஞான்று வழங்கும் இந்திமொழியானது 'லல்லுஜிலால்' என்பவரால் உருது மொழியினின்றும் பிரித்துச் சீர்திருத்தஞ் செய்யப்பட்டதொன்றாகும். இதற்கு முன் உள்ளதான பிராகிருதஞ் சிதைவுமொழியிற் கலந்த பாரசிக அராபிச்சொற்களை அறவே யொழித்துச், சமஸ்கிருத மொழிச்சொற்களை மிகுதியாய் எடுத்துச்சேர்த்து அவர் இந்தி மொழியைப் புதிதாய் உண்டாக்கினார். இங்ஙனம் அவரால் ஆக்கப்பட்ட இந்திமொழிக்கும், இதற்கு முன்னே தொட்டு நாகரிகமில்லா வடநாட்டு மக்களால் ஆங்காங்குப் பேசப்படும் பிராகிருதச் சிதைவான இந்திமொழிக்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய் இருக்கின்றது; அதற்குக் காரணம் என்னென்றால், முன்னையது வடசொற் கலப்பு நிரம்ப உடையதாயிருத்தலும்,பின்னையது அஃதின்றிப் பிராகிருத மொழிகளின் சிதைவாயிருத்தலுமே யாமென்பதனை நன்கு நினைவிற் பதித்தல்வேண்டும். ஆகவே, வடசொற் கலப்பினால் ஆக்கப்பட்டுச் சிறிது காலமாக இப்போது நூல்வழக்கிற் கொணரப்பட்டிருக்கும் இந்தி மொழியை நந்தென்னாட்டவர் கற்றுத் தெரிந்து கொள்வதனால், இவர்கள் வடநாட்டவரெல்லா

ருடனும் பேசி அளவளாவி விடக்கூடும் என்று சிலர் மடிகட்டி நின்று கூறுவது நம்மனோரை ஏமாற்றும் பொய்யுரையேயாம்.

இந்தி மொழிநூல்கள்

இனி, மேற்காட்டிய கலவைப் புதுமொழியான இந்தியில் நூல்கள் உண்டான வரலாற்றைச் சிறிது விளக்குவாம். கி. பி. 1400-ஆம் ஆண்டுமுதல் 1470-ஆம் ஆண்டு வரையில், அதாவது இற்றைக்கு 467 ஆண்டுகளுக்கு முன்,னிருந்த 'இராமானந்தர்' எனப்பெயரிய ஒரு துறவி, இராமனையே முழுமுதற் கடவுளாக வைத்து வழிபடல் வேண்டுமென வற்புறுத்திச் சொல்லி வடநாட்டின்கட் பல இடங்களிலும் இராம வணக்கத்தைப் பரவச்செய்து வந்தார். கல்வி யறிவில்லா வடநாட்டுப் பொதுமக்கட்கு, இராமன் தன் தந்தையின் கட்டளையால் அரசு துறந்து கானகம் ஏகி, அங்குத் தன் மனையாளைப் பறிகொடுத்து அடைந்த துயரக் கதை மிக்கதொரு மனவுருக்கத்தையுண்டாக்கி, அவரையெல்லாம் எளிதிலே இராம வணக்கத்தின்பாற் படுப்பித்தது. இராமானந்தர் இராமன்மேற் பாடிய பாடல்கள்தாம் முதன்முதல் இந்தி மொழியில் உண்டானவை; அதனால் அவருடைய பாடல்கள் அடங்கிய இந்திமொழி நூல் 'ஆதிகிரந்தம்' என வழங்கப் படுகின்றது.

இனி, இராமானந்தர்க்குப்பின், அவர்தம்மாணக்கருள் ஒருவரான 'கபீர்தாசர்' என்பவர் இற்றைக்கு 430 ஆண்டுகளுக்குமுன் காசிநகரில் தோன்றினர். நெசவுதொழில்செய்யும் ஒருமகமதிய குடும்பத்தில் இவர் பிறந்தவரென ஒருசாராரும், ஒரு பார்ப்பனக்கைம்பெண்ணுக்கு இவர் பிள்ளையாய்ப்பிறந்து அவளாற் கைவிடப்பட்டுப் பிறகு 'நீரு' எனப் பெயரிய ஒரு மகமதிய நெசவுகாரரால் இவர் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டன ரென மற்றொரு சாராருங் கூறுகின்றனர். இவருங், கடவுளை இராமன், அரி, கோவிந்தன், அல்லா என்னும் பெயர்களாற் பாடி வழுத்தினர். ஆனாலுங், கடவுள் பலபிறவிகள் (அவதாரங்கள்) எடுத்தாரெனக் கூறுவது அடாதென்றும், இறைவனைக் கல் செம்பு கட்டைவடிவில் வைத்து வணங்குதல் பெருங் குற்றமாகுமென்றும், இந்து சமயக் கிரியைகளுஞ் சடங்குகளும் பொருளற்ற புன்செயல்களாகு மென்றும் இவர் தம்முடைய பாடல்களில் மிகவுங் கடுமையாக மறுத்துப் பாடி யிருக்கின்றார். இந்தி மொழியின் ஒருபிரிவான 'அவதி' மொழியில் இவருடைய பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தியின் மற்றொரு பிரிவான 'மைதிலி' மொழியைக் கற்பவர்கள், 'அவதி' மொழியிலிருக்குங் கபீர்தாசரின் பாடல்களை எளிதிலே அறிந்துகொள்ளல் இயலாது. தாம் இயற்றிய 'விப்ரமதிசி' என்னுஞ் செய்யுள்நூலிற் கபீர்தாசர் பார்ப்பனருடைய கொள்கைகளை மிகுகடுமையுடன் தாக்கி

மறந்திருக்கின்றார். கபீர்தாசர் இந்திமொழியில் இயற்றிய செய்யுள் நூல்கள் பற்பல. இவர் இறந்தபின், இவர்தம் மாணாக்கர் இயற்றிய நூல்களும் இவரது பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன. கபீர்தாசருடைய பாடல்கள் இந்தி மொழியில் உண்டான பிறகுதான், அதாவது சென்ற நானூறு ஆண்டுகளாகத்தாம் இந்திமொழியின் ஒரு பிரிவுக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாயிற்று.

இனிக், கபீர்தாசருக்குப் பின், அவர்தம் மாணாக்கரான 'நானக்' என்பவர் 'சிக்கிய மதத்தைப்' பஞ்சாபு தேயத்தில் உண்டாக்கினர். இவருடைய பாடல்கள், பஞ்சாபியும் இந்தியுங் கலந்த ஒரு கலப்பு மொழியிற் பாடப்பட்டிருத்தலால், இந்தியைப் பயிலும் நம் நாட்டவர் இவருடைய பாடல்களையும் எளிதிலே அறிந்து கொள்ளல் இயலாது.

இனி, இற்றைக்கு 480 ஆண்டுகளுக்குமுன், தர்பங்கா மாகாணத்தின் கண்ணதான 'பிசபி' என்னும் ஊரில் 'வித்யாபதி தாகூர்' என்னும் பெயர்பூண்ட வைணவர் ஒருவர் தோன்றிக், கிருஷ்ண மதத்தை உண்டாக்கி, அதனை வடகீழ் நாடுகளில் மிகவும் பரவச்செய்தனர். இந்திமொழியின் மற்றொருபிரிவான 'மைதிலி' மொழியில் இவர், கண்ணனுக்கும் அவன் காதலி இராதைக்கும் இடையேநிகழ்ந்த காதல் நிகழ்ச்சிகளை விரித்துப் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றார். இப்பாடல்களையே பின்னர்ப் 'பங்காளி' மொழியிற் 'சைதன்யர்' என்பார் மொழிபெயர்த்து, அவற்றை வங்காள தேயமெங்கும் பரவவைத்தனர். இதுகொண்டு, இந்திமொழி வங்காளதேயத்தி லுள்ளார்க்குள் வழங்காமை அறியப்படுகின்றதன்றோ? வடநாட்டிற் பெரும்பரப்பினதான வங்காள தேயத்தார்க்கே தெரியாததான இந்திமொழியைத் தென்னாட்டிலுள்ளவர்கள் பயின்றாலும், இவர்கள் வங்காள மக்களுடன் அதிற்பேசி உறவாட முடியாதன்றோ?

இன்னும் இங்ஙனமே கபீர்தாசர் காலம்முதல், அதாவது சென்ற 500 ஆண்டுகளாக வடநாட்டின்கட் டோன்றி, இராமகிருஷ்ண வணக்கங்களை இந்தியின் உட்பிரிவான சில மொழிகளில் உயர்த்துப் பாடி அவற்றை வடநாடுகளிற் பரவச்செய்த இந்திமொழிப் புலவர்களின் வரலாறுகளை யெல்லாம் எடுத்துரைக்கப் புகுந்தால் இக்கட்டுரை மிக விரியும். ஆதலால், இதுவரையிற் கூறியதுகொண்டு, இந்தி மொழியானது 500 ஆண்டுகளுக்குமுன் நூல்வழக் கில்லாமற், கல்வியறிவில்லா வடநாட்டு மக்களால் அந்நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பலவாறு திரித்துப் பேசப்பட்டு, ஒருபாலார் பேசும் மொழி மற்றொரு பாலார்க்குத் தெரியாத வண்ணம் வழங்கினமையால், அஃது இஞ்ஞான்றுங் கூடப் பற்பல மொழிகளாகவே பிரிந்து வழங்குகின்றதென்பதும், அதனால் இந்தியை வடநாட்டவர் எல்லார்க்கும் பொதுமொழி யெனக் கூறுவா

ருரை மெய்யாகாதென்பதும், ஆகவே இத்தென்னுட்டவர் இந்தியைப் பயிலுதலால் அதனுதவிகொண்டு வடநாட்டவரெல்லாரோடும் உரையாடி உறவாடல் இயலாதென்பதும் நன்கு விளங்காநிற்கும்.

அஃதுண்மையே யாயினுங், கபீர்தாசர் முதலான புலவர்கள் பாடியிருக்கும் பாடல்களைப் படித்து இன்புறுதற்காவது, இந்திமொழிப் பயிற்சி உதவி செய்யுமன்றோ வெனின்; தமிழ்மொழியிலுள்ள பழைய இலக்கியங்களைப் பயின்றறியாதார்க்கு,இந்திமொழிப்புலவர்கள் பாடிய பாட்டுகள் இனிக்குமேனுங், கலித்தொகை, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருவாசகம், திருக்கோவையார், தேவாரம், பெரியபுராணம், சிவஞானபோதம் முதலிய ஒப்புயர்வில்லா நூல்களைப் பயின்று அவற்றின் அமிழ்தன்ன சுவையில் ஊறப்பெற்ற மெய்யறிவினூர்க்கு, அவ்விந்திமொழிப்பாட்டுகள் இனியா. மேலும், வடநாட்டு இந்தி முதலான மொழிகளின் பாடல்களிற் பெரும்பாலன, நம்போற் பல பிறவிகள் எடுத்துழன்று இறந்துபோன சிற்றரசர்களான இராமன், கிருஷ்ணன், பலராமன், வசுதேவன் முதலானவர்களைக் கடவுளாகவைத்து உயர்த்துப்பாடி யிருத்தலால், அவை பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற்கடவுளாகிய எல்லாம்வல்ல சிவத்தை மக்கள் அறிந்து வழிபட்டுத் தமது பிறவியைத் தூய்மை செய்து உய்தற் குதவி செய்யாமையோடு, அவை உண்மைச் சிவவழிபாட்டை அவர் அடையவொட்டாமலுந் தடைசெய்து மக்கட்பிறவியைப் பாழாக்குகின்றன. மற்று, மேற்காட்டிய தமிழ்நூல்களோ மெய்யான ஒருதெய்வம் சிவமேயாதலை விளங்கத்தெருட்டி மக்களுக்கு மெய்யறிவையும் மெய்யன்பையும் ஊட்டி, அவர் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அழியாப்பேரின்பத்திற் றிளைத்திருக்குமாறு செய்து, அவரது பிறவியைப் புனிதமாக்குந் திறத்தன. அதுவல்லாமலும், இந்திமுதலான வடநாட்டுமொழிகள், தமிழைப்போற் பழையன அல்லாமையாலும்; அவற்வை வழங்கும் மக்கள், பழமைதொட்டு நாகரிகவாழ்க்கையில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களைப்போல், நாகரிக வாழ்வு வாயாதவர்களாகையாலும்; சென்ற 400 அல்லது 500 ஆண்டுகளாகத் தோன்றிய வடநாட்டுப்புலவர்கள் பலரும், பண்டுதொட்டுத் தனித்த பேரறிவுவாய்ந்த தமிழ்ப்பெரும்புலவர் போலாது, சமஸ்கிருதபுராணப் பொய்க்கதைகளை நம்பி அவற்றின் வழிச்சென்ற மயக்க வறிவினராகையாலும்; உயிர்க்கொலை, ஊன்உணவு, கட்குடி, பல சிறுதெய்வணக்கம், பலசாதிவேற்றுமை முதலான பொல்லா ஒழுக்கங்களை அகத்தடக்கிய ஆரிய நூல்நெறிகளைத் தழுவிய வடவர், அவற்றை விலக்கி அருளொழுக்கத்தையும் ஒரே முழுமுதற்கடவுள் வணக்கத்தையும் வற்புறுத்தும் அருந்தமிழ் நூல்நெறிகளைத் தழுவாமையாலும்;

அவருடைய மொழிகளையும் அவற்றின்கட் புதிதுதோன்றிய நூல்களையும் நந்தமிழ்மக்கள் பயிலுதலால், இவர்கள் எதொருநலனும் எய்தார் என்பது திண்ணம்.

இனி, இந்திமொழிகள் நாலுகோடி மக்களாற் பேசப்படுதலாகிய தொகை மிகுதியை வற்புறுத்திக் காட்டுவார்க்கு, வங்காளமொழி ஐந்து கோடிமக்களாலுந், தமிழுந் தமிழோடினமான மொழிகளும் ஆறுகோடி மக்களாலும் பேசப்படும் பெருந்தொகை எடுத்துக்காட்டப்படும். இந்தியைப் பொதுமொழியாக்கல்வேண்டுமென்று ஒருசாரார் கூறுவரேல், அதனினும் பெருந்தொகையினரான மக்களாற் பேசப்படும் 'வங்காள மொழி'யைப் பொதுமொழியாக்கல்வேண்டுமென்று வங்காளரும், இவ்விந்தியநாட்டின் நால் எல்லைவரையிலும் பரவியிருக்குந் திராவிடமக்கள் எல்லார்க்கும் முதன்மொழியாவதும், இந்தியாவின் மட்டுமேயன்றி இலங்கை, பர்மா, மலாய்நாடு, தென்ஆப்பிரிக்கா முதலான நாடுகளிற் குடியேறி வாணிகவாழ்க்கையிற் சிறந்தாராயிருக்குந் தமிழ்மக்கள் அனைவராலும் வழங்கப்படுவதும் ஆன தமிழையே பொதுமொழியாகப் பயிலல்வேண்டுமென நந்தமிழ்மக்களும் வலியுறுத்துவரல்லரோ?

தமிழைப் பொதுமொழியாக்குதலின் நன்மை

இனி, இவ்விந்திய நாட்டுக்கு மிகப்பழைய மொழிகளாய், அதாவது இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தொட்டுப் பயிலப்படுஞ் சிறந்த நாகரிகமொழிகளாய்த் திகழ்வன தமிழுஞ் சமஸ்கிருதமும் என்னும் இரண்டேயாம். இவையிரண்டனுட், சமஸ்கிருதம் பொதுமக்களாற் பேசப்படாமற் பல்லாயிரஆண்டுகட்கு முன்னரே இறந்துபோயிற்று. மற்றுத், தமிழ்மொழியோ ஐயாயிரஆண்டுகளுக்கு முன்னே தொட்டு இயல் இசை நாடக இலக்கணங்களும், மக்கள் வாழ்க்கையின் பலதுறைகளிலும் அறிவைவிளக்கி இன்பத்தையூட்டும் அரியபெரிய பல இயற்றமிழ் இலக்கிய நூல்களும் ஆயிரக்கணக்காக உடையதாய், இன்றுகாறும் பலகோடிமக்களாற் பேசவும் எழுதவும் பயிற்சிசெய்யவும் படும் உயிருடை நன்மொழியாய் உலவிவருகின்றது. தமிழிலுள்ள பழைய நூல்களெல்லாம் அருளொழுக்கத்தையும் ஒரே முழுமுதற்கடவுள் வணக்கத்தையும் அறிவுறுத்தி, உயிர்க்கொலை ஊனுணவு கட்குடி பலசிறுதெய்வவணக்கம் பலசாதிவேற்றுமை முதலான தீயவொழுக்கங்களைக் கடிந்துவிலக்குகின்றன. இத்தீய வினைகளைச் செய்யுமாறு ஏவிப் பொய்யும் புளுகும் புகலும் ஆரிய நூல்களைப்போல்வன பழந்தமிழில் ஒன்றுதானும் இல்லை; பிறந்து துன்புற்று இறந்தொழிந்த மக்களையெல்லாங் கடவுளாக்கி, அவர் செய்யாதவற்றைச் செய்தனவாகப் புனைந்துகட்டிப் பொய்யாய் உரைக்கும் வடமொழிப் புராணகதைகளைப்போல்வன பழந்தமிழில் ஒன்று

தானும் இல்லை. பழந்தமிழிலுள்ள நூல்களெல்லாம் உள்ளவற்றை உள்ளவாறே நுவல்வன; மக்கள் தம் மனமொழி மெய்களால் நினைப்பனவுஞ் சொல்வனவுஞ் செய்வனவுமெல்லாந் தூயனவாய் இருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவன; மக்கள் வாழ்க்கையானது அன்பையும் அறத்தையும் இரண்டுகண்களாக்கொண்டு, ஒருதெய்வ வழிபாடாகிய உயிருடன்கூடி உலவவேண்டுமென உயர்த்துக்கூறுவன. பிற்காலத்தில் வடசொற் கலப்பும் வடநூற் பொய்க்கொள்கைகளுங் கதைகளும் விரவிய மொழிபெயர்ப்புநூல்கள் தமிழில் அளவின்றிப் பெருகித் தமிழ்மக்களை அறியாமையிலும் பொய்யிலும் பலதீவினைகளிலும் படுப்பித்திருந்தாலும், விழுமிய பண்டைத் தமிழ்நூற்பயிற்சியுஞ் சைவசித்தாந்த மெய்யுணர்வுந் திரும்பப் பரவத்துவங்கியபின், ஆரியப்பொய்ந்நூல் வலி தேய்ந்துவருகின்றது. அதனுடன் மேல்நாட்டு வெள்ளைக்கார மெய்யறிவினரின் அரியபெரிய ஆராய்ச்சிகளும் ஆங்கில மொழிப்பயிற்சியின் வாயிலாக இவ்விந்தியநாடெங்கும் பரவிவருவதும், ஆரியநூற்பொய்ம்மை விரைந்துதேய்தற்குப் பெரிதுந் துணைசெய்து வருகின்றது. இவைகளையெல்லாம் நடுநின்று நோக்கவல்ல உண்மைத்தேயத்தொண்டர்கள் உளராயின், இவ்விந்திய நாட்டுக்கு மிகப்பழையமொழியாய் இருப்பதுடன், இன்றுகாறும் பல கோடி மக்களாற் பேசப்பட்டுவரும் உயிருடை மொழியாயும், இவ்விந்தியமக்களை எல்லாத் துறைகளிலும் மேலேற்றத்தக்க பல சீரிய நூல்களை உடையதாயும் உள்ள தமிழ்மொழியையே இவ்விந்தியதேயம் முழுமைக்கும் பொதுமொழியாக்க அவர் முன்வந்து முயலல் வேண்டும்.

மேலுந், தமிழ்மொழி வழங்குந் தமிழ்மக்கள் இத்தென்னாட்டின் மட்டுமேயன்றி நடுநாட்டின்கட் பங்களூர், மைசூர், சிகந்தராபாக்கம் முதலியவற்றிலும், மேற்கே புனா, வம்பாய் முதலிய இடங்களிலும், வடக்கே கற்கத்தா, காசி முதலான நகர்களிலுங், கிழக்கே காக்கிநாடா, நெல்லூர் முதலான ஊர்களிலும் பெருந்தொகையினராய்க் குடியேறியிருந்து வாணிகவாழ்க்கையிற் சிறந்துவாழ்கின்றனர். தமிழ்மக்கள் இவ்விந்தியதேயத்தின் மட்டுமேயன்றி, இதற்கு அப்பாலுள்ள எல்லாத்தேயங்களிலும் போய் வைகி வாழ்ந்து வருவதும் முன்னமேகாட்டினும். இங்ஙனம் எல்லாவகையாலுஞ் சிறந்த தமிழ்மொழி இவ்விந்தியநாடு முழுமைக்கும் பொதுமொழியாதற்குரிய நலங்கள் எல்லாம் வாய்ந்ததாயிருந்தும், அதனைப் பொதுமொழியாக்க முயலாமல், நானூறு ஐந்நூறு ஆண்டுகளாகவே தோன்றிப் பழைய சிறந்த நூற்செல்வமின்றி வறியனவாய்ப் பலவகைக் குறைபாடுகள் உடையனவாய்ப் பெரும்பாலும் நாகரிகமில்லா வடவர்களாற்பேசப்படும் 'இந்தி'

முதலான சிதைவுக் கலப்பு மொழிகளை இத்தேயத்திற்குப் பொது மொழியாக்க வேண்டுமென்று கூக்குரலிட்டு முயல்வோர் உண்மையான தொண்டர்களாவரா வென்பதனை அறிவுடையோர் ஆழ்ந்து நினைத்துப் பார்த்தல் வேண்டும்.

தமிழ் அல்லாத மொழிகள் வறியன புதியன

இனித், தமிழ் அல்லாத மற்றைமொழிகள், தமிழுக்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்தே தோன்றித், தமக்கென இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் இல்லாமற், பாரசிகம் அராபி சமஸ்கிருதம் முதலான பழைய மொழிகளிலுள்ள புராணங்கள் காவியங்கள் அவற்றின் கதைகளையே மொழி பெயர்த் துரைப்பனவுந் தழுவிவுரைப்பனவுமாதலைச் சிறிது விளக்குவாம். இந்தியின் உட்பிரிவான சிலமொழிகளிற் றோன்றியநூல்கள் இற்றைக்கு 500-ஆண்டுகளுக்குள் இயற்றப்பட்டனவாதலை மேலே விளக்கிக்காட்டினும்; அந்நூல்களிற் சிறந்தனவாக வடவராற் கொள்ளப்படுவன கபீர்தாசர் இராமன்மேற் பாடியபாடல்களும், இற்றைக்கு 314-ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த 'துளசிதாசர்' இயற்றிய 'இராமசரிதமானசம்' என்பதுமாகும்.

இனி, 'உருது'மொழி யென்பது சமஸ்கிருதக் கலப்பின்றி, மேற்கேயுள்ள பாரசிக அராபிமொழிச் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் மிகுதியுங் கலக்கப்பெற்றதாய், அம்மொழிப் புலவர்களின் போக்கைப் பின்பற்றி நடைபெறுவதாகும். இற்றைக்கு 157-ஆண்டுகளுக்குமுன் 'ஔரங்கபாத்தி'லிருந்த 'சௌதா' என்னும் புலவரே முதன்முதல் உருதுமொழியிற் செய்யுள்நூல் இயற்றி, அதனைப் பலரும் பயிலும்படி செய்தவராவர். இவர் பாடிய செய்யுட்களிற் பல 'நவாபு' மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடுவனவாயும், வேறுபல மகமது முனிவரையும் அவர்தம் உறவினரையுஞ் சிறப்பித்துரைப்பனவாயும், மற்றும் பல தம்மால் உவர்க்கப்பட்டவைகளைப் பழித்துக்கூறுவனவாயும் இருக்கின்றன. இப்புலவர் காலம் முதற்கொண்டே, அதாவது இற்றைக்கு 180-ஆண்டுகளாகவே உருதுமொழி நூல்வழக்குடையதாகி நடைபெறும் வகை நினைவுகூரற்பாலதாகும்.

இனி, வடக்கே வங்காளத்திற் பெருந்தொகுதியினரான மக்களாற்பேசப்படுவதூஉம், சமஸ்கிருதச் சிதைவுகளான சொற்கள் மிகக் கலக்கப்பெற்றதுமான 'வங்காள' மொழி, நூல்வழக்குடையதாகத் துவங்கியது, இற்றைக்கு 400-ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த 'காசிராம்' என்னும் புலவர் வடமொழியிலுள்ள மகாபாரதத்தை வங்காளமொழியில் மொழிபெயர்த்துச் செய்த காலந்தொட்டேயாம். அவர்க்கு நெடுங்காலம் பின்னேதோன்றிய 'ராஜாராம் மோகன்ராய்' என்னும் அறிஞர் வங்காளமொழி யுரைநடையிற் பல சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல்களுஞ்

சீர்திருத்த நூல்களும் வரைந்துவெளிப்படுத்திய பின்னேதான் வங்காளமொழி பெருஞ்சிறப்படையலாயிற்று. ஆகவே, சென்ற 150-ஆண்டுகளாகத்தாம் வங்காளமொழி சீர்திருத்தமுற்றுச் சிறக்கலாயிற்றென்பதை உணர்தல்வேண்டும்.

இன்னும், மராட்டி, குஜராத்தி முதலான மொழிகள், பாகதச்சிதைவுஞ் சமஸ்கிருதச் சிதைவுமான சொற்கள் சொற்றொடர்கள் நிரம்பக்கலக்கப்பெற்றுச் சிறுதொகையினரான மக்களாற் பேசப்பட்டு வருகின்றன. கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த ‘நாமதேவ்’ என்பவர் தாம் முதன் முதல் மராட்டிமொழியிற் சில பதிகங்கள் இயற்றினவர். அவர்காலத்தும் அவர்க்குப்பிற்காலத்தும் வந்த ‘திங்யாநோபா,’ ‘ஏகநாத்,’ ‘ராம்தாஸ்,’ ‘மகீபதி, முதலியபுலவர்கள் வடமொழியிலுள்ள ‘பகவத்கீதை,’ ‘விஷ்ணுபுராணக்கதை,’ ‘இராமன்கதை,’ ‘சமயக்கிரியை,’ ‘பக்தவிஜயம்’ முதலானவைகளைத் தழுவி நூல்களும் பாட்டுகளும் மராட்டிமொழியில் இயற்றினர்கள். என்றாலும், மராட்டிவேந்தனை ‘சிவாஜி’கால முதற்கொண்டுதான், அதாவது சென்ற 300-ஆண்டுகளாகத்தாம் மராட்டிமொழி நூல்வழக்குடையதாகி நடைபெறுகின்றதென்பது உணரற்பாற்று.

குஜராத்தி மொழியில் முதன்முதற் சில பாடல்களைப் பாடினவர் இற்றைக்கு 450-ஆண்டுகளுக்குமுன்னிருந்த ‘நரசிங்கமேதா’ என்பவரேயாவர். ஆனாலும், கி.பி. 1681-ஆம் ஆண்டில், அதாவது இற்றைக்கு 256 ஆண்டுகளுக்குமுன் னிருந்த ‘ப்ரேமானந்தபட்,’ என்பவரும், ‘ரேவாசங்கர்’ என்பவரும் ‘நரசிங்கமேகேதாரு,’ என்னும் நூலையும் ‘மகாபாரதத்’தையும் இயற்றிய பின்னர்த்தான் குஜராத்தி மொழி நூல்வழக்குடையதாயிற்று.

இனி, இவ்விந்திய நாட்டின் தெற்கே வழங்கும் மொழிகள் அத்தனையுந் தமிழோடு இனமுடையவைகளாகும். அதனால், அவை ‘திராவிடமொழிகள்’ என்று வழங்கப்படுகின்றன. அம்மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் நந் தமிழ் ஒன்றே சிறிதேறக்குறையப் பத்தாயிர ஆண்டுகளாகச் சீர்திருத்தமுற்று, நுண்ணறிவுமிக்க சான்றோர்களால் இயற்றப்பட்ட இயல் இசை நாடக இலக்கணங்களும் ஆயிரக்கணக்கான பலவேறு இலக்கியங்களும் உடையதாய், நூல்வழக்கும் உலகவழக்கும் வாய்ந்து நடைபெறுவதென்பதை முன்னரே விளக்கிக்காட்டினும்.

இனி, ஏனைத்திராவிடமொழிகளுள் தமிழோடொத்த பழமையுஞ் சிறப்புந் தனித்தியங்கும்ஆற்றலும் பழைய தனி இலக்கணஇலக்கிய நூல்வளனும் உடையது எதுமேயில்லை. என்றாலுந், தமிழல்லாத மற்றைத் திராவிடமொழிகளை நோக்கக் ‘கன்னடமொழி’ ஒன்றே சிறிதேறக்குறைய ஆயிரஆண்டுகளாகச் சீர்திருத்தம் எய்தி நூல்வழக்

ருடையதாய் வழங்காநிற்பது. இதனை முதலிற் சீர்திருத்தி வழங்கியவர்கள் சமண் சமயத்தினரும் அவரையடுத்து அதன்கண் நூல்கள் இயற்றியவர்கள் வீரசைவசமயத்தினரும் ஆவர். கன்னடமொழியில் முதன்முதல் நூல் இயற்றினவர் இற்றைக்கு 1060-ஆண்டுகளுக்கு முன் 63-ஆண்டுகள் அரசுபுரிந்த ‘ராஷ்ட்ரகூட’ மன்னனான நிருபதுங்கனது அவைக்களத்திருந்த ‘ஸ்ரீ விஜயர்’ என்னும் புலவரே யாவர்; இவர் இயற்றியநூல் ‘கவிராஜமார்க்கம்’ என்னும் பெயருடையது. பசவரைத் தலைவராய்க்கொண்ட வீரசைவ ஆசிரியர்களாற் ‘பசவபுராணம்’ என்பது கி. பி. 1369-ஆம் ஆண்டிலும், ‘பத்மராஜபுராணம்’ என்பது கி.பி. 1385-ஆம் ஆண்டிலும் ஆக்கப்பட்டன. இவ்விருசமயத்தவர்க்கிடையே தோன்றிய வைணவசமய ஆசிரியர்களாற் ‘பாரதம்,’ ‘இராமாயணம்,’ ‘பாகவதம்’ முதலான பலநூல்கள் சமஸ்கிருதத்தினின்று மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டன. ஆயிரஆண்டுகளுக்கு முன்னே வழங்கிய கன்னடமொழி தனித்தமிழாயிருக்க, அதற்குப் பின்னே சைன வீரசைவ வைணவப்புலவர்களாற் கையாளப்பட்ட கன்னடமோ வடமொழிச்சொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதைகள் நிரம்பக் கலக்கப்பெற்றுத் தன் றன்மை யிழந்து வழங்குவதாயிருக்கின்றது. ஆனாற், பழைய தனிக்கன்னடத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல் ஒன்றுதானும் இஞ்ஞான்று கிடைத்திலது.

இனிக், கன்னடத்திற்கு அடுத்தபடியிற் பழமையுடையதாகக் கருதற்குரியது தெலுங்குமொழியேயாகும். இம்மொழியை வழங்கினவர்கள் ‘ஆந்திரர்’ எனப் பழைய இந்துதேய வரலாற்றின்கட் சொல்லப்படுகின்றனர். ‘சாதவாகனர்க்’குரிய ஆந்திரகுலமானது கி. மு. 180-ஆண்டிலேயே, அதாவது இற்றைக்கு 2117-ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே வலிமையிற் சிறந்த அரசர்களை யுடையதா யிருந்தது. அதன் அரசர்கள் ‘கிருஷ்ணா’ ஆற்றங்கரையில் உள்ள ‘தான்யகடகம்’ அல்லது ‘அமராவதி’ என்னும் நகரில் நிலையாயிருந்து அரசுபுரிந்தனரென்பதும், இவர்கள் பௌத்தசமயத்தைத் தழுவியவர்களென்பதும், இவர்களது அரசு கி. பி. ஈந்தாம் நூற்றாண்டில் முடிவடைந்து போயிற்றென்பதும் இத்தேயவரலாற்று நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றன. அத்துணைச்சிறந்த அவ்வரசர்கள் அக்காலத்தே தெலுங்குமொழியை வழங்கியிருந்தனராயின், அதன்கட் பலநூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால், அத்தகைய பழைய நூல்கள் எவையுந் தெலுங்குமொழியிற் காணப்படாமையால், அவ்வாந்திரஅரசர் காலத்தே தெலுங்குமொழி வழக்கவில்லையென்பதே தேற்றமாம். அப்பழைய காலத்தே அவர் வழங்கியமொழி தமிழே என்பது பழைய தமிழ்நூல் ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது. ஆய் என்னுந் தமிழ்வள்ளல்

வேளிர்குடிக் குரியனுதல்பற்றி வேள்ஆய் எனவும், அண்டிர நாட்டினனுதல்பற்றி "வாய்வாள் அண்டிரன்" எனவும் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் (கஉஉ, கஉக) நுவல்கின்றன. 'அண்டிரம்' என்னுஞ் சொல் 'ஆந்திரம்', எனத் திரிந்ததோ, அல்லது ஆந்திரமே அண்டிரம் எனத்திரிந்ததோ, இதுதான் உண்மையென்பது இப்போது காட்டல் இயலவில்லை. அஃதெங்ஙனமாயினும் பழைய ஆந்திர அரசர்கள் வழங்கியதும் போற்றி வளர்த்ததுந் தமிழ்மொழியே யென்பதுமட்டும் பழைய தமிழ்நூ லாராய்ச்சியால் நன்குபுலனுகின்றது.

இனி, இத்தென்றமிழ் நாட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்து, நாகரிகத் தின் மிகச்சிறந்து, தமது தமிழ்மொழியை இலக்கண இலக்கிய வளன் உடையதாக்கி, அதனை நிரம்பவுந் திருத்தமாக வழங்கிய பழைய தமிழ்மக்கட்கும், வடக்கே சென்று குடியேறிய பழைய தமிழர்க்கும் இடையே போக்குவரவு நிகழாமையால் வடக்கே சென்று வைகியவர் நாகரிகம் இல்லாதவராக,அவர் வழங்கிய தமிழும் நூல்வழக்கில்லதாய்ச் சொற்றிரிபு மிகவுடையதாகி, அதனுற் பிறிதொரு மொழிபோல் 'தெலுங்கு' எனப் பிற்காலத்தே பிறிதொரு பெயர்பெற்று நடை பெறலாயிற்று. இற்றைக்கு 800 ஆண்டுகளுக்குமுன், அதாவது கி. பி. பதினோராவது நூற்றாண்டுக்குமுன், இயற்றப்பட்ட ஒரு தெலுங்கு நூலாவது, ஆந்திர அரசர்களாற் பொறிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டாவது, எவ்வளவோ நம் ஆங்கில அரசினர் தேடிப்பார்த்தும், இதுகாறும் அகப்படவில்லை. அதனால், 800 ஆண்டுகளுக்குமுன் தெலுங்குமொழி சீர்திருத்தம் எய்தி நடைபெறவில்லை யென்பது திண்ணமாய்ப் பெறப்படுகின்றது. கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டிற் றோன்றிய 'நன்னயபட்டர்' என்பார், கி. பி. 1022 முதல் 1063 வரையில் அரசுபுரிந்த சாளுக்கியமன்னனான 'ராஜராஜநரேந்திரன்' செய்த வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, வடமொழியிலுள்ள 'மகாபாரதத்'தை ஆரணியபருவம் வரையிலுந் தெலுங்கில் மொழிபெயர்த் தியற்றிய காலந்தொட்டே தெலுங்குமொழி நூல்வழக் குடையதாயிற்று. நன்னயர் இயற்றிய மாபாரத தெலுங்குமொழிபெயர்ப்பில் வடசொற்கள் இரண்டுபங்குந் தெலுங்குச்சொற்கள் ஒருபங்குமே காணப்படுதலால், தெலுங்குமொழி அந்நாளிலேயே வடமொழியின் உதவியின்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றல் இல்லாத தொன்றாய் நடைபெற்றமை தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இனித், தமிழ்நாட்டை யடுத்துள்ள மேல்நாடுகளில் இப்போது வழங்கும் மலையாளமொழி, இற்றைக்கு மூந்நூறாண்டுகளுக்கு முன் முழுதுந் தமிழாகவே யிருந்தது. ஆனால், அத்தமிழ், இத்தமிழ்நாட்டில் வழங்குஞ் செந்தமிழ்மொழியின் சொற்கள் திரிந்த கொச்சைத்தமிழா

கும். என்றாலும், அத்திரிபுகளை நீக்கிப்பார்த்தால் மலையாளம் முற்றுந் தமிழ்மொழியாகவே காணப்படுகின்றது. மலையாளமொழியில் முதன் முதல் ‘இராமாயணத்’தை மொழிபெயர்த்துப் பாடியவர் ‘கன்னச பணிக்கர்’ என்பவரேயாவர்; இவர் இற்றைக்கு 587 ஆண்டுகளுக்கு முன், அதாவது கி. பி. 1350-ஆம் ஆண்டில் இருந்தவர். இவர் இயற்றிய இராமாயண மொழிபெயர்ப்பில், வடசொற்கள் சிற்சில மிக அருகி ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இவர்க்குப்பின் மலையாள மொழியில் நூல் இயற்றினவர் கி. பி. 1550 ஆம் ஆண்டில் இருந்த ‘செருச்சேரி நம்பூரி’ என்பவரேயாவர். இவர் பார்ப்பனச் சாதியினராயிருந்தும், இவர் தாம் இயற்றிய ‘ கிருஷ்ணகதா ’ என்னும் நூலைப் பெரும்பாலும் வடசொற் கலவாத் தனிமலையாளமொழியில் ஆக்கியிருப்பது மிகவும் பாராட்டற் பாலதாயிருக்கின்றது. இவர்க்குப்பின் கி. பி. 1650 ஆம் ஆண்டிலிருந்த ‘எழுத்தச்சன்’ என்பாரோ வடமொழியிலிருந்து தாம் மொழிபெயர்த்தியற்றிய ‘மாபாரதத்’திலும் வேறு சில புராணங்களிலுந் தொகுதி தொகுதியாக வடசொற்கள் சொற்றொடர்களை அளவின்றிப் புகுத்தி மலையாள மொழியைப் பாழாக்கினவராவர். ஈண்டுக்காட்டியவாற்றால், மலையாளமொழி வடமொழிக் கலப்பால் தமிழின் வேறாய்ப்பிரிந்து வேறொரு மொழி போல் வழங்கலானது இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய முந்நூறாண்டுகளாகத்தாம் என்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இன்றிதுகாறும் எடுத்து விளக்கியவாற்றால், இப்போது இவ்விந்திய தேயத்தின் வடக்கே வழங்கும் ‘உருது,’ ‘இந்தி,’ ‘வங்காளி’ முதலான மொழிகளிலும், மேற்கே வழங்கும் ‘மராட்டி,’ ‘குஜராத்தி’ முதலான மொழிகளிலுங், கிழக்கே தெற்கே நடுவே வழங்குந் ‘தெலுங்கு,’ ‘தமிழ்,’ ‘கன்னடம்,’ ‘மலையாளம்’ முதலான மொழிகளிலுந், தமிழைத்தவிர, மற்றையவெல்லாம் பழையன அல்லவாய், ஆயிர ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே தோன்றித், தமக்கெனச் சிறந்த இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் இல்லாமற், சமஸ்கிருதத்திலுள்ள மாபாரதம் இராமாயணம் பாகவதம் முதலான கட்டுக்கதை நூல்களை மொழிபெயர்த்துரைப்பனவாய்த், தாமே தனித்தியங்க மாட்டாமல் வடமொழிச்சொற்கள் சொற்றொடர்களின் உதவியையே பெரிதுவேண்டி நிற்பனவாய் உள்ள சிறுமையும் வறுமையும் வாய்ந்தனவாகும்.

மற்றுத், தமிழ்மொழியோ, மேற்காட்டிய மொழிகள் எல்லாந் தோன்றுதற்குப் பத்தாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே வழங்கிய முதுமொழியாதலொடு தன்னோடொத்த பழமையுடைய ஆரியம், செண்டு, ஈபுரு, கிரேக்கம், இலத்தீன் முதலான மொழிகளெல்லாம் உலகவழக்கில் இன்றி இறந்தொழியவுந், தான் இன்றுகாறும் பரவி

வழங்குந் தனிப்பெருஞ்சிறப்பு உடையதாயுந் திகழாநிற்கின்றது. சென்ற அறுநூறு எழுநூறு ஆண்டுகளுக்குள்ளாக வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்து இயற்றப்பட்ட 'கம்பராமாயணம்,' 'நளவெண்பா,' 'நைடதம்,' 'வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்,' 'காசிகாண்டம்,' 'கூர்மபுராணம்,' 'வாயுபுராணம்,' 'தலபுராணங்கள்' முதலியன தவிர, எழுநூறாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த செந்நாப்புலவர்களால் ஆக்கப்பட்ட அரும்பெருந் தமிழ்நூல்களெல்லாமுந் தமிழ்மொழிக்கே உரிய சிறப்புடையனவாகும்; இன்னும் இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன் இயற்றப்பட்ட செந்தமிழ்நூல்களோ வடசொற்களும் வடநூற் பொய்களுஞ் சிறிதும் விரவாத தனிப்பெருஞ் சிறப்புடையனவாகும். மேலும், பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த், தமிழ்மொழியொன்றே இவ்விந்தியதேயம் எங்கும் பேசப்பட்டுவந்த பொதுமொழியாகும். இப்போது இவ்விந்திய நடுநாடுகளிற் 'கோண்டர்' எனப்படும் மாந்தர் பேசும் மொழியும், ஒரிசாநாட்டையடுத்த மலைநாடுகளிற் 'கொண்டர்' எனும் மக்கள் பேசும் மொழியும், வங்காளதேயத்தின் ராஜமால் மலைகளில் உறையும் 'மாலர்' என்னும் மக்கட்குழுவினர் வழங்கும்மொழியும், குடியாநாகபுரத்திலும் அதனையடுத்த நாடுகளிலும் இருக்கும் 'ஓராஒனர்' என்னும் மாந்தர் கூட்டம் பேசும் மொழியும், இவ்விந்தியதேயத்தின் வடமேற்கேயுள்ள பெலுசிதானத்தில் உயிர்வாழும் பிராகுவியர் என்பார் வழங்கும் மொழியும், இன்னும் இங்ஙனமே இமயமலைச்சாரலிலும் பிற வடநாடுகளிலும் வழங்கும் பலவேறு மொழிகளும் பண்டைத் தமிழ்மொழியின் திரிபுகளாய் இருத்தலை நடுநின்று நன்காராய்ந்துகண்ட கால்டுவெல் முதலான மேல்நாட்டாசிரியர்கள், மிகப் பழைய காலத்தே இவ்விந்தியதேயம் முழுதும் பரவியிருந்தவர்கள் தமிழ்மக்களேயாவரென்றும், அவர் வழங்கியவை தமிழுந் தமிழின் திரிபான மொழிகளுமேயாகுமென்றும் முடித்துச்சொல்லி யிருக்கின்றார்கள். இஞ்ஞான்று இவ்விந்தியதேயம் எங்கணும் வைகி உயிர்வாழுந் தமிழருந் தமிழரோடு இனமான மக்களும் ஆறரைக்கோடிக்கு மேற்பட்டவராவர் என்பதும் அவராற் கணக்கிடப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்விந்தியதேயம் முழுதுமுள்ள மக்களின் தொகை முப்பதுகோடியாகும்.

தமிழ் பொதுமொழியாகாத காரணம்

இங்ஙனந் தமிழ்மொழியானது, ஆறரைக்கோடி இந்து மக்கட்குப் பொதுமொழியாயும், பத்தாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதொட்டு இன்றுகாறும் வழங்குந் தனிப்பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்த தனித்தலைமை மொழியாயும், வேறெந்த மொழிகளிலுங் காணப்படாத தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருவாசகம், சிவஞானபோதம், திருந்

தொண்டர்புராணம் முதலான ஒப்புயர்வில்லா இலக்கண இலக்கிய நூற்பெருஞ் செல்வம் வாய்ந்த மொழியாயும் விளங்குவதாயிருந்தும், இஃது இவ்விந்திய தேயத்திற்குப் பொதுமொழியாகாமல் நிற்பது பெரியதொரு புதுமையாயிருக்கின்றதன்றோ? இதற்குக் காரணந் தான் என்னையென்பதைச் சிறிதாராய்ந்து பார்ப்பாம்.

இப்போது உலகம் எங்கணும் பரவிவழங்கும் ஆங்கில மொழியின் நன்மையினை ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! ஆங்கிலமொழிக்கே உரிய வெள்ளைக்கார நன்மக்கள் இங்கிலாந்து, அயர்லாந்து, ஸ்காட்லாந்து என்னும் மூன்றுதீவுகளில் உறைபவர் ஆவர். இவர்களின் தொகை சிற்றேறக்குறைய நாலேகாற் கோடியாகும். இங்ஙனம் நாலேகாற் கோடிமக்கட்குரிய ஆங்கிலமொழியானது இப்போது இந் நிலவுலக மெங்கும் பதின்மூன்றரைக்கோடி மக்களாற் பேசப்பட்டு வருகின்றது. முன்னொருகாலத்தில் எழுகோடி மக்களாற் பேசப்பட்டுவந்த தமிழ்மொழி இப்போது இரண்டுகோடிக்குங் குறைவான மாந்தர் கூட்டத்தாற் பேசப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறாகத் தமிழ்மொழி பேசுவார் தொகை பத்தாயிர ஆண்டுகளாக வரவரச் சுருங்கி வருதலையும், ஆங்கிலமொழி பேசுவார் தொகை இருநூறாண்டுகளுக்குள்ளாக உலகம் எங்கணும் அளவின்றிப் பெருகி வருதலையும் உற்றுணர்ந்து நோக்குங்கால், தமிழ்மொழி சுருங்குதற்குக் காரணந் தமிழரிற் கல்வியறிவுடையவருங் கல்விமுயற்சியுடையவரும் வரவரக் குறைந்துபோதலும், ஆங்கிலமொழி பெருகுதற்குக் காரணம் ஆங்கிலரிற் கல்வியறிவுடையவருங் கல்விமுயற்சியுடையவரும் நாளுக்குநாள் மிகுந்து ஓங்குதலுமே யென்பது தெற்றென விளங்குகின்றது.

இனி, அங்ஙனந் தமிழரிற் கற்றார்தொகை அருகுதலும், ஆங்கிலரில் அவர் தொகை பெருகுதலுந்தாம் எதனாலெனின்; தமிழரிற் செல்வம் உடையவர்களெல்லாரும் இஞ்ஞான்று தமிழ்க்கல்வியறிவில்லாதவர்களாய் விட்டார்கள்; அதனால் அவர் தந் தாய்மொழியாகிய தமிழின் அரும்பெருஞ்சிறப்பும், அதனைக் கற்பதனால் மக்கள் அடையும் இம்மை மறுமைப் பெரும்பயன்களும் ஒரு சிறிதும் உணராதவராயிருக்கின்றனர்; அதனால் அவர், தம்மைப்போலவே தமது நாட்டிற் பிறந்தவர்களெல்லாருஞ் செல்வவாழ்க்கையிற் சிறந்து வாழல் வேண்டுமென்னும் உயர்ந்த நோக்கமுந் நினைத்தலையும் இல்லாதவராயிருக்கின்றனர்! அதுமட்டுமோ! ஏழை எளியமக்கள் நாள்முழுதும் வெயிலிற் காய்ந்தும் மழையில் நனைந்தும் அரும்பாடுபட்டு உழவு தொழிலைச்செய்தும் பல்வகைக் கைத்தொழில்களைப் புரிந்தும் பெருவருவாயினையும் நுகர்ச்சிப்பொருள்களையும் விளைத்துக் கொடுக்கச், செல்வராகிய தாம் உடல்வருந்தாமல் மூளையுழைப்பில்லாமற் சிறந்த

இல்லங்களிற் செருக்குடனிருந்து விலாப்புடைக்க உடல்கொழுக்கத் தின்று பஞ்சணைமேற் றுயின்று பல்வகைச் சிற்றின்பங்களை நுகர்ந் தும், தம்மை இங்ஙனம் இன்பவாழ்க்கையில் வைத்துள்ள அவ்வேழை யெளியவர்களின் உடல்நல மனநலங்களைச் சிறிதேனும் நன்றியுடன் கருதிப்பார்க்கின்றார்களா? இல்லை, இல்லை. அவ்வேழை மக்கட்கு இப்பொழுதுஞ்செல்வர்கள் அரைவயிற்றுக் கஞ்சிதானும் வார்ப்பதில்லை! அரையிலுடுக்க நான்குமுழத் துண்டுதானுங் கொடுப்பதில்லை! வெயி லுக்கும் மழைக்கும் நச்சுயிர்களுக்கும் ஒதுங்கி இனிது உறைய நல்ல ஒருசிறு இல்லந்தானும் அமைத்துத் தருவதில்லை! இத்துன்பநிலையில் அவர்கள் நோய்கொண்டு வருந்தினால் அது தீர்ப்பதற்கு மருந்தினுதவி யுஞ் செய்வதில்லை! அவர் இவ்விடும்பையிற் பெற்ற ஏழைப்பிள்ளை கட்கு உணவோ உடையோ கல்வியோ சிறிதும் ஈவதேயில்லை! அவர் களை அவர் கண்ணெறெடுத்துப் பார்ப்பதுமில்லை! இவைமட்டுமோ! இவ்வேழைக் குடியானவர் தம்வயிற்றுக்கில்லாமையினாலோ உடல் வலி குன்றினமையினாலோ நோயினாலோ, சிற்சில நாட்களில், இச் செல்வரின் வயல்களிலும் புழக்கடைகளிலும் மாட்டுக்கொட்டில்களி லும் அவர் ஏவிய பணிசெய்யத் தவறினால், அவர்களை மரத்துடன் சேர்த்துப்பிணித்து, அவரது முதுகில் இரத்தஞ்சொட்டச்சொட்டப் புளியவளாரினாற் சிறிதும் நெஞ்சிரக்கமின்றி அடித்துக்கொல்கின் றார்கள்! இங்ஙனந் தமிழ்ச்செல்வர்கள் தங்கீழ் வாழ்வாரை ஓவாது துன்புறுத்தி வருகையில், நந்தமிழ்மக்கள் உடல்நல மனநலங்கள் வாய்ந்து தமிழ்க்கல்வியிற் சிறப்பதெங்ஙனம்?

இனித், தங்கீழ்வாழ்வாரும் பெருந்தொகையினரான ஏழைத் தமிழ்மக்களை அங்ஙனம் மேலேறவொட்டாமல் தமிழ்ச்செல்வர்கள் வன்கண்மை செய்யினுந், தம்மொடு தொடர்பின்றிவாழும் மற்றைக் குடிமக்கட்காவது எந்தவகையிலாயினும் ஏதேனும் உதவிசெய்கின்றார் களா? அதுவும் இல்லையே. இந்த நிலைமையில் தமிழ்ப்பயிற்சி பரவுவ தெங்ஙனம்?

இனி, அச்செல்வர்கள், அத்தி பூத்தாற்போல் அங்கொருவர் இங் கொருவராக அருகிக் காணப்படுந் தமிழ்கற்றார்க்காவது, அக்கற்றார் தமது தமிழறிவைப் பலர்க்கும் பயன்படுத்துதற்காவது, அல்லது அவர் இயற்றும் நூல்கட்காவது எந்த வழியிலேனும் எட்டுணையுதவி யாவது செய்கின்றார்களா? அதுவும் இல்லையே. இத்தகைய பயனில் செல்வர்கள் உள்ள இந்நாட்டில் தமிழ்க்கல்வி பரவாதது ஒருபுது மையா?

இனி, ஆங்கிலரின் சீரியநிலையைச் சிறிது தேர்ந்து பார்மின் கள்! ஆங்கிலரிற் செல்வராயிருப்பாரெல்லாருந் தமது தாய்மொழி

யை நன்கு கற்றவர்கள்; அதனால் அவர்கள் கல்வியின் அருமைபெருமையும் அதனைப்பெற்றவர் பெறும் பெரும்பயனும் நன்குணர்ந்தவர்கள்.

"பெற்றவட்கே தெரியும் அந்த வருத்தம் பிள்ளை
பெறாப் பேதை அறிவாளோ பேரானந்தம்
உற்றவர்க்கே கண்ணீர் கம்பலை உண்டாகும்
உறாதவரே கன்னெஞ்சம் உடையராவர்"

என்று தாயுமான அடிகள் அருளிச்செய்தபடி கல்வியை வருந்திப் பெற்றார்க்கே கல்வியின் அருமை தெரியும்; கல்வியறிவுபெறாத கசடர் அதன் சிறப்பும் பயனும் யாங்ஙனம் அறிவர்? ஆங்கிலரில் அரசர்க்கரசராய்த் திகழும் மாவேந்தர் தந்தாய்மொழியாகிய ஆங்கிலத்தில் மிகுந்த புலமையுடையராதலுடன், இலத்தின், கிரீக்கு, பிரஞ்சு, செர்மன் முதலான அயல்மொழிகளிலும் புலமை வாய்ந்தவர். அம் மாவேந்தரின் கீழ் மன்னர்களாய் உள்ளவர்களும், அவர்க்கு அமைச்சர், படைத்தலைவர், அரசியற்பணி புரிவாராயுள்ளவர்களும், அவரது நாட்டிற் பெருஞ் செல்வர்களாய் உள்ளவர்களும், வாணிக வாழ்க்கையில் வாழ்பவர்களும் எல்லாந் தமதாங்கிலமொழியைப் பயின்று தேர்ச்சிபெற்றவர்களாவர். இங்ஙனம் முடிவேந்தர்முதல் வணிகர் ஈறான பெருஞ் செல்வர்களனைவருந் தந்தாய்மொழியாகிய ஆங்கிலத்தை நன்கு பயின்றவர்களாய் இருத்தலாற்,

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவர்க்கு
மாடல்ல மற்றப்பிற" என்னுந் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்தம் அருண்மொழிப்படி மக்கட்கு அழியாச்செல்வமாவது கல்வியே யென்று அவர்கள் கடைப்பிடியாய் உணர்ந்து, தங்கள் செல்வத்தையெல்லாங் கல்வி விளக்கத்திற்கென்றே செலவழித்து வருகின்றார்கள். பாருங்கள்! நந் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் கற்பித்தற்கென்று இரண்டு மூன்று உயர்ந்த பள்ளிக்கூடங்களைக் காண்பதுதானும் அரிதாயிருக்க, ஆங்கிலங் கற்பித்தற்கோ எத்தனை ஆயிரக் கணக்கான பள்ளிக்கூடங்களும், உயர்ந்த கல்லூரிகளும், இவைதம்மை அகத்தடக்கிய பல்கலைக் கழகங்களும் இருக்கின்றன! இவைகட்கெல்லாம் எத்தனை கோடிக் கணக்கானபொருள் ஆங்கில அரசினராலுங் கிறித்து சமயக் குருமார்களாலும் அளவின்றிச் செலவு செய்யப்பட்டு வருகின்றன! இவ்வாறு இத்தமிழ் நாட்டிலும், இவ்விந்திய தேயத்தின் பிறநாடுகளிலும் ஆங்கில மொழிப்பயிற்சிக்கென்று ஆங்கிலராற் சென்ற ஒரு நூற்றாண்டாகச் செலவு செய்யப்பட்டு வருந்தொகையைக் கணக்கெடுக்கப் புகுந்தால் அது கணக்கில் அடங்குவதாயில்லை. இங்ஙனமெல்லாம் ஆங்கிலர் தமது மொழிப்பயிற்சியினை இவ்விந்தியதேயமெங்கும் பாவ

வைத்து வருதலைப் பார்த்தாயினும், இங்குள்ள செல்வர்களுக்குத் தமிழ்ப்பயிற்சியைப் பரவவைக்க வேண்டுமென்னும் உணர்ச்சியும் முயற்சியும் உண்டாகின்றனவா? சிறிதும் இல்லையே. எங்கோ ஒரு செல்வர், எங்கோ ஒரு குறுநில மன்னர், எங்கோ ஒரு மடத்தலைவர் பள்ளிக்கூடம் வைத்துநடத்த எண்ணங் கொண்டால், அவரும் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடம் வைத்து நடத்துகின்றனரே யன்றித், தனிப்படத் தமிழுக்கென்றொரு பள்ளிக்கூடம் வைத்து அவர் நடத்துதலை யாண்டுங் கண்டிலேம்! ஆங்கிலர் நடாத்தும் பள்ளிக் கூடங்களிலாவது தமிழாசிரியர்க்குத் தக்க சம்பளங் கிடைக்கின்றது, நன்கு மதிப்பிருக்கின்றது. தமிழ்ச்செல்வர்கள் எங்கோ அருமையாய் வைத்து நடத்தும் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களிலோ தமிழாசிரியர்க்கு மிகக்குறைந்த சம்பளந்தான் கிடைக்கின்றது! அதுவல்லாமலும், அப்பள்ளிகளில் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கு நன்குமதிப்பு மில்லை. அதனால், ஆங்கிலக் கல்விக் கழகங்களிற் பயிலும் மாணவர் தமிழை ஊன்றித் திருத்தமாகப் பயின்று புலமையடைவதுமில்லை; தாம்பயிலும் ஆங்கிலத்தையே கருத்தாய்ப்பயின்று, அதிற் பட்டம் பெறுதற்கு ஒரு சிறு துணையாகவே தமிழைத் தப்புந்தவறுமாய்ச் சேர்த்துப் பயின்று தொலைத்து விடுகின்றார்கள்! இங்ஙனமாக இத்தமிழ் நாட்டிலும் பிற நாடுகளிலும் ஆங்கிலர் தம்முடைய பெருமுயற்சியாலும் பெரும் பொருட்செலவாலும் நடாத்திவரும் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிற் பயின்று பட்டம் பெற்றுவரும் பல்லாயிரக் கணக்கான நம் இந்துதேய மாணவர்கள் ஆங்கில மொழியிற்றான் வல்லவர்களே யல்லாமல், தமிழ் முதலான தாய்மொழிகளிற் சிறிதும் வல்லவர்களல்லர் இத்தேயமெங்கும் இவ்வாறு ஆங்கிலமொழிக் கல்வி சிறந்து பரவி வருதற்குந், தமிழ் முதலான தாய்மொழிக் கல்வி சிறந்து பரவாமைக்கும், ஆங்கிலரின் நன்முயற்சியும், இந் நாட்டவரின் முயற்சியின்மையுமே முறையே காரணமாதல் தெற்றெனவிளங்காநிற்கும்.

இனி, ஆங்கிலர் தாங்கைப்பற்றிச் செங்கோலோச்சும் இவ்விந்திய நாட்டிலேயே தமது தாய்மொழியாகிய ஆங்கிலத்தைப் பரவ வைத்தற்கு இத்துணைப் பெருமுயற்சியும் இத்துணைப் பெரும்பொருட் செலவுஞ் செய்துவருகின்றனரென்றால், தமது தாய்நாடாகிய பிரித்தானியாவிலுந், தம்மவர் குடியேறிவைகும் வடஅமெரிக்கா தென்னமெரிக்கா ஆத்திரேலியா தென்னாப்பிரிக்கா முதலான பெரும்பெருநிலப்பகுதிகளிலுமெல்லாம் அவர்கள் இன்னும் எத்துணை முயற்சியும் எத்துணை கோடிக்கணக்கான பொன்னுஞ் செலவுசெய்து தமது ஆங்கிலமொழியைப் பரவச்செய்பவராதல் வேண்டும்! அதனாலேதான் இவ்வுலகமெங்கணும் ஆங்கிலமொழி திருத்தமாகப் பயிலவும் பேசவும்

எழுதவும்பட்டு வருகின்றது. ஆங்கிலம் நன்கு பயின்ற அதில் நூல் எழுதும் ஆசிரியர் தொகையும் அவர் எழுதிய நூற்றொகையுமே கணக்கெடுத்தல் இயலாதென்றால், ஆங்கிலப் பயிற்சிமட்டுஞ் செய்வார் தொகையைக் கணக்கெடுத்தல் இயலுமோ! இவ்வியல்பினை உற்று நோக்குங்கால், ஆங்கிலத்தின்முன் வேறெந்த மொழியுந் தலை தூக்கி நில்லாதென்பது தேற்றமேயாம்.

அங்கிலமே பொதுமொழியாதற் குரித்து

இங்ஙனம் இவ் விந்தியதேயத்தின் மட்டுமேயன்றி இவ்வுலகம் எங்கணும் அழுந்திப் பயிலவும், பேசவும், 'வழங்கவும் பட்டுவரும் ஆங்கிலமொழி யொன்றே உலகமுழுமைக்கும் பொது மொழியாய்ப் பரவிவருதலால், 'அதுதன்னையே நம் இந்துமக்கள் அனைவரும் பொது மொழியாய்க் கைக்கொண்டு பயலுதலும் வழங்குதலுமே அவர்கட்கு எல்லாவகையான நலங்களையுந் தருவனவாகும். முதலில் உலகியல் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பொருள் கடைக் கூட்டு தற்கு எத்தொழிலைச் செய்வதாயிருந்தாலும், அத் தொழில் நுட்பங்களை நன்கறிந்து செய்தற் குதவி செய்யும் பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலறிவு நூல்கள் ஆங்கில மொழியிலன்றி வேறெதிலேனும் இருக்கின்றனவா? பல்வகைக் கைத்தொழில்களைப் புரியுங்கால், அவற்றிற்கு வேண்டும் பல்வகைப்பண்டங்களைப் பலநாடுகளிலிருந்து வருவித்தற்கும், அவற்றால் தாஞ் செய்துமுடித்த பண்டங்களைப் பல நாடுகளிலும் உய்த்து விலைசெய்து ஊதியம் பெறுதற்கும் ஆங்கிலமொழி யையன்றி வேறெதுந் துணை செய்யுமோ? செய்யாதே. இன்னும் உலகமெங்கணும் நடைபெறும் வாணிகமெல்லாம் ஆங்கிலமொழியின் உதவிகொண்டே நன்குநடைபெறுதலை அறிந்துவைத்தும், அதனைப் பொதுமொழியாக வழங்காமல், விரிந்த வாணிகவாழ்க்கைக்கு ஒருசிறிதும் பயன்படாத இந்தியைப் பொதுமொழியாக்க முயல்வோர் நம்மனோர்க்கு உண்மையில் உதவிசெய்பவர் ஆவரோ? கூர்ந்துபார்மின்கள்!

இனி, அரசியற்றுறையில் நம்இந்துமக்களை முன்னேற்றி வருவதும், தம்முரிமைகளைக் கண்டு கேட்க அவர்கட்குக் கண்திறப்பித்ததும், இவ்விந்திய நாடெங்கணும் பெரும்பொருட் செலவாற் பல கோடிமக்களாற் பயிலப்பட்டு இயற்கையே பொதுமொழியாய்ப் பரவி வருவதும், இலக்கண இலக்கியத் துறைகளிலும் நடுநிலை குன்றா உண்மைகாண் வகைகளிலும் பன்னூறாயிரக் கணக்கான நூல்கள் புதிய புதியவாய்ப் பெருகும் அறிவுப்பெருஞ் செல்வம் வாய்ப்பெறுவது மான ஆங்கிலமொழியை, எல்லாமொழிகளிலும் உள்ள எல்லாச் சிறந்தநூல்களையுந் தன்கண் மொழிபெயர்த்து வைத்து அவற்றின் பொருளை அவைவேண்டுவோர்க்கு எளிதின் ஊட்டுந் தனிப் பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்த ஆங்கிலமொழியை, நம்மனோர்க்குப் பொதுமொழியாக்காமல், இந்நலங்களில் ஒருகடுகனைத்தானும் இல்லா இந்திமொழியைப் பொதுமொழியாக்க முயலல் அறிவுடையார் செயலாகுமா? ஆகாதே. ஆதலால், எந்தமிழ்நாட்டவர் ஆங்கிலத்தையுந் தமிழையுமே நன்கு பயின்று நலம்பெறுவாராக!